

ถึงจะอยู่บ้าน ก็ยังอยากกลับบ้าน

집에 있는데도 집에 가고 싶어

ควอนราบิน

เขียน

จงโอ

วาดภาพประกอบ

สุวิจนา สงวนสิน

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

หากมีแค่เพียงคนเดียวที่อ่านงานเขียนของฉันแล้ว

ได้รับการปลอบโยนเช่นนี้

ในอนาคตฉันก็คงจะเขียนงานพวกนี้ไปเรื่อย ๆ

– ควอนราบิน

หนังสือคุณภาพ
โดยออร์บิเตอร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

หากลองจินตนาการถึงความรู้สึกว่า
“ถึงจะอยู่บ้าน ก็ยังอยากกลับบ้าน”
คงเป็นความรู้สึกที่หัวใจข้างอ้างว่างเกินบรรยาย

เราทุกคนล้วนมีความแตกต่างกันนับตั้งแต่วันแรกที่เกิดมา
ต่อให้หลายสิ่งจากภายนอกจะดูเหมือนกันแค่ไหน
แต่ความรู้สึกนึกคิดที่อยู่ภายใน
หรือความแข็งแกร่งของหัวใจย่อมแตกต่างกัน
เราจึงไม่อาจนำความรู้สึกของตัวเองเป็นมาตรฐาน
ในการวัดความรู้สึกของใครได้

บางคนเกลียดชังความอ่อนแอของตัวเอง
เพราะมันแต่ขึ้นชมความเข้มแข็งของผู้อื่น
บางคนไม่เข้าใจความอ่อนแอของผู้อื่น
เพราะในสายตารู้จักเพียงความเข้มแข็งของตัวเอง
เรื่องของความรู้สึกนั้นไม่มีผิดถูก
และไม่ใช่ว่าสิ่งที่จะบังคับหรือฝืนได้ในทันที

จะดีไหม หากลองอนุญาตให้หัวใจของเราอ่อนแอบ้าง
ให้มันได้แสดงความรู้สึกออกมา
บางที่เราอาจได้เรียนรู้ และเข้าใจมากขึ้นว่า
แท้จริงแล้ว อะไรคือสิ่งที่ทำร้ายหัวใจเรา
และอะไรคือสิ่งที่โอบอุ้มหัวใจเรา

ข้อความในหนังสือเล่มนี้
อาจเป็นเหมือนที่หลบภัยแสนอบอุ่นให้เธอได้แวะพัก
และเติมเต็มหัวใจที่ว่างเปล่า
เป็นเหมือนบ้าน ที่พร้อมให้เธอเดินเข้ามา
ไม่ว่าในตอนนั้นหัวใจของเธอจะเป็นอย่างไรก็ตาม

บทนำ |

บทที่ |

ความสุขของฉันสำคัญยิ่งกว่าใคร

บางทีก็อยากหายไป 5

เคล็ดลับการหลุดพ้นจากความเศร้าของฉัน 8

วันที่มีความสุขได้อย่างเต็มที่ที่จะมาหาฉันบ้างไหมนะ 10

แกล้งเป็นวันพุงนี้สำหรับฉัน 11 ถึงจะอยู่บ้าน ก็ยังอยากกลับบ้าน 14

ถ้ามีสิ่งที่ชอบมากขึ้นก็คงดี 17

กอดผ้าห่มจนแน่นก็ไม่อาจเต็มเต็ม 19

เธอไม่มีสิทธิ์มอบบาดแผลให้ฉัน 21

นั่นไม่ใช่คำแนะนำหรือคำเตือน 23

จงอย่าเปรียบเทียบความลำบากของตนเองกับคนอื่น 24

คำนั้นต้องดีกว่าความเจ็บ 26

ไม่ว่าที่ไหนก็มีเส้นที่ไม่ควรข้าม 29

เคล็ดลับการคลายเครียดของฉัน 32

ไม่ได้หายไป 34 ถึงเธอที่วังหนี 36

เรื่องราวของราบิน | วันที่คิดถึงพ่อ 38

บทที่ 2

ถึงเธอที่เผชิญชีวิตอันเหน็ดเหนื่อยอย่างไม่หยุดหย่อน

รวมช่วงเวลาที่ย่ำแย่ลงบนเตียงแล้วเล่นมือถือ 43
ความปรารถนา 46 ถ้าวันคริสต์มาสไม่มาถึงก็คงจะดี 47
ความเสียหายเกิดขึ้นตลอด ต่างกันแค่เสียหายมากหรือน้อย 50
จิตใจที่เห็นแก่ตัว 53 ไม่ได้ผิด แค่แตกต่าง 54
รู้อยู่แล้ว 55 แก่นแท้ที่ถูกบดบังด้วยอคติ 58
น้ำหนักของคำพูด 59 เหตุผลที่ข้าหนอยก็ไม่เห็นเป็นไร 62
เพื่อนที่ใส่หูฟังข้างเดียว 64
คนที่เสียงอันตรายในตอนกลางวันมากกว่าตอนกลางคืน 67
ขอให้ชีวิตที่ดีขึ้น 69 มาตรฐานความสุขของเรา 73
อย่าเกลียดใครตามอำเภอใจ 75
เมื่อเกิดความคิดว่า คงไม่อาจทำอะไรได้อีก 77
เราทุกคนต่างเป็นดวงดาว 79 ชีวิตคือความย่นแย้ง 82
ความกล้าที่จะไม่ถูกย่ำยี 84 หนทางค้นหาตัวเอง 85
ความคิดถึงของคนที่อยู่ 87

เรื่องราวของราบิน | เด็กที่ไม่มีแม่ 89

บทที่ 3

หากไม่รู้เหตุผลที่เราเลิกกัน

พื้นที่ว่างของการมีอยู่ 97 สัญญาณแห่งการจากลา 99
คบเพราะแตกต่างและเลิกเพราะแตกต่าง 100 นั้นไม่ใช่ความรัก 101
สิ่งที่เธอทิ้งขว้างแต่ฉันไม่อาจทิ้งไป 102 ฟังวิทยุอยู่ดีๆ 104
ความโกรธที่น่ากลัวที่สุดคือความเงียบ 106
สิ่งเล็กๆ สำคัญที่สุด 107 หากไม่รู้เหตุผลที่เราเลิกกัน 109
จากคนใกล้ชิดที่สุดในโลกสู่คนที่ห่างไกลที่สุด 110
เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ หากรักยังหลงเหลือ 112
ของจริงและของปลอม 113
ไม่แน่ว่าตอนนี้ฉันก็กำลังรอเธออยู่ 115 รักข้างเดียว 117
น้ำหนักของจดหมาย 120 จังหวะของการจากลา 122
ควรทำให้ดีเมื่อเขายังอยู่ 123
ถึงเธอที่คิดว่าควรเลิกล้มความฝันและความรัก 124
กระทั่งความสัมพันธ์ก็ต้องมีการเลิ้มถึง 125
วัฏจักรของการพบเจอและการลาจาก 128
ความทรงจำ 130 สิ่ง que การเรียนรู้พรากไป 131
ใจที่ควรเชื่อมถึงแม้ต้องวทวนไปแสนไกล 132
ไฝฝืนถึงรักอีกครั้ง 134

เรื่องราวของราบิน | คุณคิดว่าความรักคืออะไร 137

บทที่ 4

ในที่สุดเราก็ต้องรักอีกครั้ง

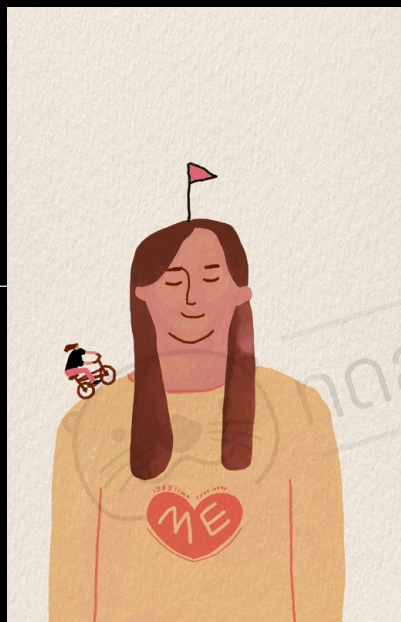
ฉันเป็นใครสำหรับเธอกันนะ 143 อยากคบกับคนแบบนี้ 146
ความรู้สึกที่คงอยู่ไปแสนนาน 148 จะอยู่เคียงข้างเธอตลอดไป 150
ขอจับไว้เฉยๆก็พอ 152 ถึงอย่างนั้น 154
ระยะห่างที่ลมหายใจสัมผัส 156
ความโรแมนติกเพียงหนึ่งเดียว 157 อย่าเลิกกันเลย 158
นุ่มนิ่ม 160 ถึงเธอที่อยากพิสูจน์ความรักอยู่เสมอ 161
ความรักก็เป็นแบบนี้ 163 การเลือกสรรคำ 164
ปาฏิหาริย์ที่ชื่อว่าเธอ 165 เพราะมีรักแบบนี้ครั้งแรก 167
อยากอวด 168 เดดที่แสนพิเศษ 170 ยามที่เธอเรียกฉัน 171
ไม่ต้องพูดอะไร 172 หนีกันเถอะ 174 ผู้วาดดวงดาว 176
ระหว่างเก้ากับสิบ 179 ช่วงเวลาอย่างรุ่งที่เรามีส่วนร่วม 181
นิรันดร์ 182 ความรักจากสัมผัสครั้งแรก 183 วินาทีที่ได้เห็นรัก 185
เหตุผลที่คนรักกันมักเหมือนกัน 186
ความรักเป็นเรื่องของคนสองคน 188
ฉันจะมอบรักที่คู่ควรให้แก่เธอ 190

บทส่งท้าย 192

บทนำ

ฉันเป็นคนชอบเก็บชิ้นส่วน ทั้งขนาด รูปทรง และ สีสันทึลัวนก็ต่างกันออกไป พอเก็บไปเรื่อย ๆ ฉันก็เจอ เศษชิ้นส่วนที่ทำหล่นหายบ้าง หลงลืมไปบ้าง รวมไปถึงเศษชิ้นส่วนที่ฉันไม่มี บางชิ้นช่างเข้ากับร่างกาย และหัวใจของฉันอย่างกับเดินทางมาจากสถานที่ไกล แสนไกลที่ฉันไม่อาจรู้ บางชิ้นก็ส่งกลิ่นหอม บางชิ้น ก็ส่งรอยยิ้มและน้ำตา

ฉันเรียกเศษชิ้นส่วนเหล่านั้นว่าความทรงจำ โดย รวบรวมเศษชิ้นส่วนเหล่านั้นประกอบเป็นช่วงเวลา และช่วงเวลานั้นก็เป็นนิจันรันดร์ ฉันหวังว่างานเขียนนี้ จะเป็นช่วงเวลาที่คุณได้ตามหาความทรงจำที่เลือนหาย ได้ขุดค้นความทรงจำที่หลงลืม และได้เก็บเกี่ยวความ ทรงจำที่คุณไม่มี ให้เป็นเศษชิ้นส่วนที่ส่งกลิ่นหอม รัญจวนและคงอยู่ตราบนานเท่านาน

ความสุขของฉัน
สำคัญยิ่งกว่าใคร

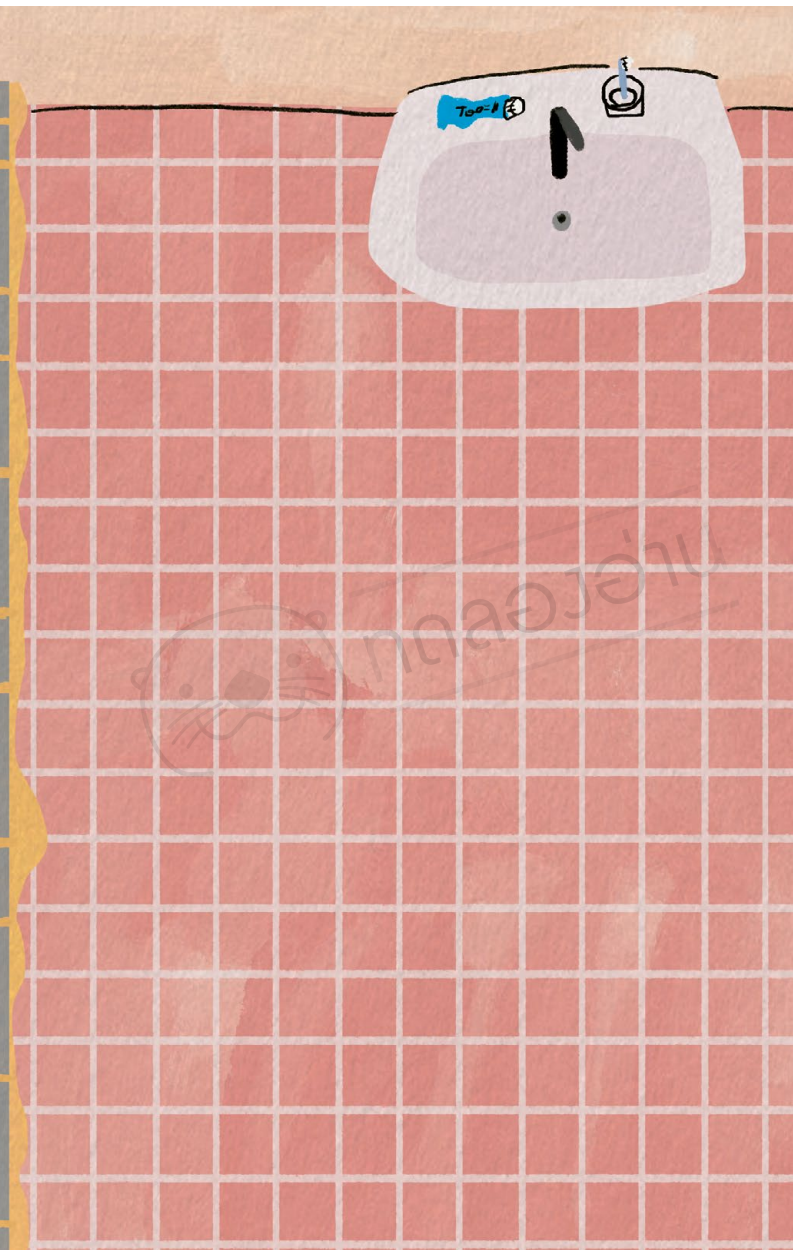
บางทีก็อยากหายไป

เคยมีช่วงที่ฉันวนขอให้ตัวเองหายไป
คิดว่าหากแช่ร่างกายลงในอ่างอาบน้ำ
ปิดตา ปิดหู และดึงจุกอ่างอาบน้ำออก
ฉันเองก็จะหายไปจากที่นี่เหมือนกับน้ำไหมนะ

ทดลองอ่าน

เคล็ดลับการหลุดพ้น จากความเศร้าของฉันทัน

ยามที่เริ่มรู้สึกเศร้าซึม ฉันทันจะอาบน้ำอุ่น เพื่อสลัดความเศร้านั้นทิ้งไป จากนั้นก็หอบผ้าวมในสภาพที่ผมหมาดๆ ตรงไปยังร้านซักผ้าหยอดเหรียญ เดินเตร็ดเตร่ไปมาอยู่แถวนั้นจนกว่าจะซักเสร็จ พลังงานทั้งสองข้างเพื่อสัมผัสลมธรรมชาติด้วยร่างกายอันสดชื่นจากการอาบน้ำเมื่อครู่ เมื่อสายลมพัดผ่านผมหมาดๆ ที่ยังเปียกชื้น อารมณ์ก็สดใส่ขึ้นมา

ระหว่างทางกลับบ้าน ฉันทันเดินกอดผ้าวมที่ปั่นจนแห้ง แล้วหัวใจก็รู้สึกอบอุ่น เพราะผ้าที่เพิ่งปั่นเสร็จมันช่างอุ่นเหลือเกิน พอกลับถึงบ้าน ฉันทันก็กอดผ้าวมกิ้งไปกิ้งมาจนหน้าใจ เมื่อทำเช่นนั้น ใจอุ่นจากผ้าวมก็จะแผ่ซ่านมาถึงฉันทันและทำให้ผ่อนคลาย ความสุขของฉันทันช่างเล็กน้อยเช่นนี้เอง หัวใจที่ชุ่มโชกร่างกายที่หนักอึ้ง รวมไปถึงผ้าวมที่เคยชื้นแฉะกลับกลายเป็นแหล่งสนิทจนวนุ่มละมุนและส่งกลิ่นหอมฟุ้ง ฉันทันโอบกอดความอบอุ่นนั้นแล้วผล็อยหลับไป

อบอุ่น
นุ่มละมุน
กลิ้งไปกลิ้งมา

ความสุขเล็กๆ ของฉัน

ทดลองอ่าน

วันที่มีความสุขได้อย่างเต็มที่ จะมาหาฉันบ้างไหมนะ

หากมีความสุขมากไป หัวใจก็จะเจ็บป่วย
เพราะเป็นชีวิตที่แห้งแล้งซึ่งความสุข
ต่อให้มีความสุขหล่นลงมาราวกับฝนหรือหิมะ
ก็ไม่อาจผลิตเพลินกับมันได้เต็มที่
และคิดไปก่อนว่าเดี๋ยวมันก็หายไป

จะมีความสุขก็ไม่เห็นเป็นไรนี่ จะทำแบบนั้นก็ได้แท้ๆ
วันไหนสักวันที่ความสุขทั้งหลายมากองรวม
และแผ่อยู่เบื้องหน้าของฉัน
ในตอนนั้น วันที่ฉันจะมีความสุขได้อย่างเต็มที่
ก็น่าจะมาหาฉันกันไม่ใช่หรือ
วันที่มีความสุขได้ วันที่ไม่จำเป็นต้องกังวลใจ
วันที่มีแต่ความสุขเท่านั้น

แถมเป็นวันพรุ่งนี้สำหรับฉัน

ฉันเคยเลี้ยงสุนัขตัวหนึ่ง เป็นสุนัขที่ฉันเลี้ยงอย่างทะนุถนอม หวงแหนดั่งไข่มุกในหิน ในฤดูหนาวฉันมักจะเปิดฮีตเตอร์ทิ้งไว้ก่อนออกไปทำงานเพราะกลัวแกที่อยู่บ้านตัวเดียวจะหนาว วันนั้นเป็นวันที่ฉันเหนื่อยมาก เดี่ยวมีเรื่องนั่น เดี่ยวมีเรื่องนี้ จนจิตใจไม่มีความสุขเลยแม้แต่หน่อย ร่างกายที่เย็นจนแข็งก้ำกัวย่างไปอย่างอิดโรย พอฉันฝ่าอากาศหนาวเหน็บเข้ามาในบ้านแล้ว หวดตัวลงนั่ง แกก็รีบเข้ามาหาแล้วโอบกอดฉัน

ฉันกอดแกอยู่นานเพราะมันอุ่นเหลือเกิน แล้วก็รู้สึกได้ว่าพื้นห้องข้างเย็นเฉียบ ฉันฝ่าอากาศเย็นยะเยือกข้างนอกมาโดยที่ไม่รู้เลยว่า แกเองก็คงหนาวเหน็บในระหว่างที่ฉันไม่อยู่เพราะฮีตเตอร์เสีย ไม่รู้ว่าทำไมมันถึงทำให้ฉันรู้สึกจุกในอกขนาดนี้ ฉันกอดแกแล้วร้องไห้ไม่หยุด ไม่รู้ว่าเป็นเพราะวันที่เหนื่อยหนัก เป็นเพราะแกช่างแสนอบอุ่น หรือเป็นเพราะคิดไปว่าแกต้องเหน็บหนาวอยู่ตัวเดียวกันแน่

ไม่ใช่แค่เฝ้ารอฉันอยู่ที่เดิมตลอด แต่การที่แกแบ่งปันไออุ่นให้กับฉันนั้นปลอบใจฉันได้มาก แม้ว่าฉันจะถามแกอย่างเจ็บปวดใจว่าไม่หนาวหรือ ทำไมถึงรอฉันอยู่ที่เดิมเหมือนคนโง่แบบนี้ แต่แกก็เพียงแค่โอบกอดแล้วเสียน้ำตาให้ฉัน แกที่ทำเช่นนั้นกลายเป็นวันพรุ่งนี้สำหรับฉัน สำหรับฉันที่เป็นโรคซึมเศร้าอย่างหนัก จะตายวันตายพรุ่งก็ไม่น่าแปลกอะไรแท้ๆ แกคือความหวังและพลังบวกทั้งหมดบนโลกนี้ แกช่วยฉันเอาไว้นะ

ถึงจะอยู่บ้าน ก็ยังอยากกลับบ้าน

เมื่อรู้สึกแปลกแยกต่อสภาพแวดล้อมใหม่ๆ วุ่นวายใจและตื่นกลัวยามอยู่ต่อหน้าสถานการณ์ที่ไม่คุ้นชิน ตามสัญชาตญาณแล้ว คนเรามักจะคิดถึงบ้านที่อบอุ่นและคุ้นเคยที่สุด เช่นเดียวกับหอยทากที่แบกบ้านเอาไว้บนหลังเพื่อป้องกันตัวเอง ไม่ว่าใครก็ต้องการพื้นที่อบอุ่นหรือใครสักคนที่คอยโอบกอดเราเอาไว้

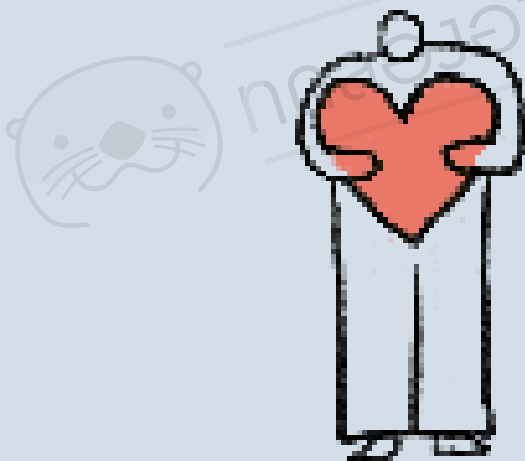
เมื่อเริ่มออกไปใช้ชีวิตคนเดียวหรือเริ่มเข้าสู่สังคมครั้งแรก ก็จะต้องเผชิญกับปัญหาใหม่ๆ อยู่ร่ำไป ไม่รู้แม้กระทั่งวิธีขอติดตั้งระบบแก๊สในบ้านจนลนลานไปหมด อีกทั้งชีวิตในที่ทำงานก็ไม่ได้เป็นไปอย่างราบรื่น เมื่อต้องเผชิญกับโลกที่ไม่คุ้นเคยและแปลกใหม่ทุกวินาทีเช่นนี้ จึงเกิดความคิดว่าอยากทิ้งทุกอย่างไว้ข้างหลังแล้วกลับบ้าน ผู้คนที่ฉันคุ้นชินที่สุดและบ้านที่มีพวกเขาอยู่ ที่แห่งนั้นละคือบ้านที่แท้จริงของฉัน จึงทำให้เกิดคำพูดที่ว่า “ถึงจะอยู่บ้าน ก็ยังอยากกลับบ้าน” ขึ้นมา

เมื่อได้ลองใช้ชีวิตแบบผู้ใหญ่ จึงได้เข้าใจว่าการ
ใช้ชีวิตในบ้านหลังเดียวกันกับครอบครัวเป็นสิ่งที่ล้ำค่า
เพียงใด เหมือนฉันจะพอเข้าใจแล้วว่า คำพูดที่ว่า
“สมัยที่ได้ค่าขนมไปโรงเรียนเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุด”
หมายถึงอย่างไร ทั้งที่ตอนนั้นฉันเคยคิดว่าพอเป็น
ผู้ใหญ่จะทำทุกอย่างตามใจตัวเองได้แท้ๆ

*
*

“หอยทากนี้ดีจังเลยนะ
ที่บ้านอยู่ใกล้”

ถ้ามีสิ่งที่ชอบมากขึ้น ก็คงดี

เมื่อคืนมีฝนตกในฤดูหนาว ฉันชอบอะไรก็ตามที่
ส่งเสียงดังเปาะแปะๆ ทั้งเสียงฝนกระทบกำแพง พื้น
หรือหน้าต่าง เสียงพิมพ์ตัวอักษรไปเรื่อย ๆ ด้วยคีย์บอร์ด
รวมถึงเสียงไม้พินถูกเผาไหม้ยามก่อกองไฟ

17

เพื่อนเคยบอกกับฉันเวลาที่ร้องให้อยู่บ่อย ๆ ว่า
“ฝนตกลงมาเพื่อชะล้างความโศกเศร้าของเธอออกไป
ให้หมด” ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่ฉันรู้สึกลอยละล่องจน
ผล็อยหลับไปพร้อมเสียงเม็ดฝนกระทบหน้าต่างยาม
ฝนตก ทั้งยังพิมพ์บทความต่อไปได้เรื่อย ๆ อย่าง
ไม่รู้จบ เพราะบทความที่ฉันพิมพ์ด้วยคีย์บอร์ดก็อก ๆ
แฉก ๆ มันเข้าถึงใครบางคนได้ บ้างก็ด้วยการปลอบใจ
บ้างก็ด้วยความรู้สึกห่วงใย บ้างก็ด้วยอารมณ์ร่วม
นอกจากนั้นเวลาที่ฉันมองกองไฟเผาไหม้ส่งเสียงดัง
เปาะแปะเนิ่น ๆ ความกังวลที่คอยสั่นไหวก็เหมือนจะ
ถูกเผาไหม้ไปด้วย และทำให้จิตใจของฉันสงบลง

ฉันหวังว่าต่อจากนี้จะมีเสียงที่ฉันชอบและเหตุผล
เหล่านั้นเพิ่มมากขึ้นอีก เพื่อให้โลกเต็มเปี่ยมไปด้วย
สิ่งที่ฉันชอบ

กอดผ้าห่มจนแน่น ก็ไม่อาจเติมเต็ม

อยากอยู่คนเดียว แต่ก็ไม่อยากอยู่คนเดียว ความ
เหงาที่ช่างเปี่ยมล้นจนรู้สึกเหมือนนอนโดดเดี่ยวอยู่
บนเตียงที่ถูกนำไปลอยอยู่กลางมหาสมุทร เป็นเวลา
รุ่งสางสีฟ้าจาง ๆ ของวันหนึ่ง ที่แม้จะกอดผ้าห่มจน
แน่นก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงสายลมหนาวยะเยือกได้ ฉันอยู่
ที่ตรงนั้น ฉันอยู่ตรงนี้ ใครก็ได้ช่วยพาฉันออกไปที่ ฉัน
กำลังจะจมลงไปข้างใต้นั้นแล้ว ได้โปรดช่วยที ก่อนที่
ฉันจะยิ่งดำดิ่งลงไปในทะเลลึกจนไม่อาจหวนคืนกลับ
มาได้อีก ได้โปรดจับมือฉัน ช่วยพาฉันออกจากยาม
รุ่งสางอันไร้จุดจบนี้ที

*
*

เป็นเวลารุ่งสางสีฟ้าจางๆ ของวันหนึ่ง
ฉันอยู่ที่ตรงนั้น

เธอไม่มีสิทธิ์ มอบบาดแผลให้ฉัน

หिनเพียงก้อนเดียวที่เธอปามา ทำให้จิตใจที่เพิ่งจะ
สงบลงได้สั่นไหวอีกครั้ง แม้อยากจะหยุดยั้งแต่ก็ต้อง
โซเซอยู่รำไป บริเวณที่กระทบหินนั้นเจ็บแสบ ฉันเพียง
แค่อยากหลับตา เพราะความโศกเศร้าที่เกาะกุมอยู่ใน
ใจตลอด ทำให้ฉันผ่านหลายคำคืนโดยไม่อาจหลับตา
เธอคงปามันมาโดยไม่แยแสอะไรเลยสินะ บาดแผล
ที่ฉันได้รับคงไม่สำคัญอะไรเลยสินะ เธออาจมีอิสระที่
จะพูดสิ่งที่เธอคิด แต่ไม่มีสิทธิ์ที่จะทำร้ายจิตใจของฉัน
ด้วยคำพูดนั้น ฉันเข้าใจดีว่าไม่อาจได้รับความรักจาก
ทุกคน แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่จำเป็นต้องเอาแต่โดนหิน
ปาใส่ เพราะเธอไม่มีสิทธิ์มอบบาดแผลให้ฉัน

นั่นไม่ใช่คำแนะนำ หรือคำเตือน

ทักษะในการเห็นใจถือเป็นส่วนหนึ่งของสติปัญญา เมื่อใดก็ตามที่ฉันเห็นคนพูดจาเหลวไหลให้กับความเศร้าของคนอื่น ฉันมักจะเลือดขึ้นหน้า ในสถานการณ์แบบนี้ทำไมถึงพูดจาแบบนี้ ออกมานะ ถ้าเป็นเรื่องของตัวเองจะพูดออกมาได้เหมือนกันไหม คำพูดที่เสียดแทงบาดแผลของคนอื่น ทำยที่สุดแล้วไม่อาจเป็นทั้งคำแนะนำหรือคำเตือนได้ ถึงจะบอกว่าไม่ได้มีเจตนาร้าย แต่คนที่ได้ยินก็ไม่คิดเช่นนั้น เวลาฉันเห็นคนประเภทนี้ ฉันอยากจะพูดออกมาคำหนึ่งว่า

“ประสาท!”